

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA PARRÒQUIA DELS SANTS JUST i PASTOR

Sant Just Desvern, 14 de Juliol de 2013. Nº 28

«FELIÇOS ELS QUI PLOREN: DÉU ELS CONSOLARÀ» (II)

“La primera dificultat amb què topa el desig de felicitat prové d’una experiència humana comuna: el dolor i el sofriment. El dolor exclou el benestar de la persona. La malaltia sempre comporta una minva, no tan sols de qualitat de vida sinó d’energia i de forces vitals. Quan el sofriment –físic, psíquic o espiritual – truca a la nostra porta, sembla que la felicitat retrocedeixi, vençuda per una força de desgràcia i de malaurança. Quan les penes i les tribulacions s’instal·len, més o menys llargament, en els nostres itineraris, sembla poc pertinent parlar de felicitat. Ningú no va a visitar un malalt pensant que el trobarà en òptima forma. Més aviat entenem que la felicitat i la sort de la persona no tenen res a veure amb la malaltia, les tribulacions i la mort. I , quan aquestes arriben, es dóna per descomptat que, en aquella situació, la felicitat no hi té cabuda.

Tanmateix, els mals que, sovint, ens afeixuguen no anul·len la felicitat, tan sols la posen a prova. Una vida llunyana de la por i del ressentiment, traspassada per la joia i la pau, té defenses fins i tot davant el mal i la malaltia. La felicitat pot canviar de color i de tons: el sofriment no deixa ningú indiferent i les proves de la vida acostumen a ser dures. Però la felicitat pot continuar existint enmig d’un afebliment del cos o del psiquisme. De fet, si és robusta, no es fondrà. Ben al contrari, el qui és feliç en la salut, ho serà en la malaltia; el qui ha conegut l’alegria porta dins seu un tresor arrelat i perdurable. Cal només que estigui ben fonamentat. Conten que Francesc d’Assís, el sant més popular a Catalunya a l’edat mitjana, volia fer entendre al seu amic fra Lleó en què consistís la joia perfecta. I li digué: “Suposem que ens trobem davant la porta d’un dels nostres convents, amb neu, tremolant de fred i turmentats per la fam, i per tres vegades el germà porter ens tira la pota als nassos, i fins i tot ens engega a cops de bastó; suposem que passa tot això i que ho suportem pacientment i amb alegria, pensant en les sofrenes del Crist beneït. Doncs bé, fra Lleó, escriu que això és la perfecta alegria”.

La felicitat no sucumbeix davant la prova si va acompanyada de la paciència –és la part que hi posa l’home –i del consol – és la part que hi posa Déu. Per això, Jesús declara feliços als afligits i els qui ploren. No es tracta de cap contrasentit ni de cap sarcasme. Ben al contrari, el qui plora sabent que Déu mateix li eixugarà les llàgrimes dels ulls i que la pena que sent no el sepultarà en cap abisme, aquest pot considerar-se feliç. Com una mare pren al coll el fill que s’ha fet mal i l’infant plora desconsoladament fins que la mare l’estreny en el seu pit, així també Déu abraça tendrament l’infant que tots som: “Em mantinc en pau, tinc l’ànima serena. Com un nen a la falda de la mare, com un nen petit se sent la meua ànima”(Salm 131,2). Quan el plor s’acompanya d’una paraula sincera com aquesta, el consol de Déu és a les portes, i tot el dolor queda amorosit per un bàlsam de misericòrdia. No hi ha plor, per amarg que sigui, que pugui extirpar del cor la felicitat que hi floreix. Davant el sofriment, en certs casos dur com un punta d’acer, Déu defensa la nostra felicitat amb el seu consol. El primer interessat a fer-nos feliços és ell, amic de la humanitat sencera”.

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY Lucas 10, 25-37

"Sed compasivos como vuestro Padre es compasivo". Esta es la herencia que Jesús ha dejado a la humanidad. Para comprender la revolución que quiere introducir en la historia, hemos de leer con atención su relato del "buen samaritano". En él se nos describe la actitud que hemos de promover, más allá de nuestras creencias y

posiciones ideológicas o religiosas, para construir un mundo más humano.

En la cuneta de un camino solitario yace un ser humano, robado, agredido, despojado de todo, medio muerto, abandonado a su suerte. En este herido sin nombre y sin patria resume Jesús la situación de tantas víctimas inocentes maltratadas injustamente y abandonadas en las cunetas de tantos caminos de la historia.

En el horizonte aparecen dos viajeros: primero un sacerdote, luego un levita. Los dos pertenecen al mundo respetado de la religión oficial de Jerusalén. Los dos actúan de manera idéntica: "ven al herido, dan un rodeo y pasan de largo" . Los dos cierran sus ojos y su corazón, aquel hombre no existe para ellos, pasan sin detenerse. Esta es la crítica radical de Jesús a toda religión incapaz de generar en sus miembros un corazón compasivo. ¿Qué sentido tiene una religión tan poco humana?

Por el camino viene un tercer personaje. No es sacerdote ni levita. Ni siquiera pertenece a la religión del Templo. Sin embargo, al llegar, "ve al herido, se conmueve y se acerca" . Luego, hace por aquel desconocido todo lo que puede para rescatarlo con vida y restaurar su dignidad. Esta es la dinámica que Jesús quiere introducir en el mundo.

Lo primero es no cerrar los ojos. Saber "mirar" de manera atenta y responsable al que sufre. Esta mirada nos puede liberar del egoísmo y la indiferencia que nos permiten vivir con la conciencia tranquila y la ilusión de inocencia en medio de tantas víctimas inocentes. Al mismo tiempo, "conmovernos" y dejar que su sufrimiento nos duela también a nosotros.

Lo decisivo es reaccionar y "acercarnos" al que sufre, no para preguntarnos si tengo o no alguna obligación de ayudarlo, sino para descubrir de cerca que es un ser necesitado que nos está llamando. Nuestra actuación concreta nos revelará nuestra calidad humana.

Todo esto no es teoría. El samaritano del relato no se siente obligado a cumplir un determinado código religioso o moral. Sencillamente, responde a la situación del herido inventando toda clase de gestos prácticos orientados a aliviar su sufrimiento y restaurar su vida y su dignidad. Jesús concluye con estas palabras. "Vete y haz tú lo mismo" .

José Antonio Pagola

INTENCIONS DE MISSA:

DISSABTE:13	20h.	
DIUMENGE:14	11h. 13h.	
DILLUNS:15	20h.	
DIMARTS:16	20h.	Esposos Joan i Clàudia
DIMECRES:17	20h.	ANIVERSARI DE LA DEDICACIÓ DE LA NOSTRA PARRÒQUIA
DIJOUS:18	20h.	
DIVENDRES:19	20h.	José M ^a Vela Gregorio (funeral)
DISSABTE:20	20h.	
DIUMENGE:21	11h. 13h.	Gabriel Florença.

BAPTISMES:

Aquest dissabte han rebut el baptisme: Susy Cano González, Marc Guerrero Rebollo, Ferràn Cortés Saura, Martina Garcia Alvaredo. Donem gràcies a Déu.

DIMECRES DIA 17:

A les 20h. **MISSA ANIVERSARI DE LA DEDICACIÓ DE LA NOSTRA PARRÒQUIA.** La celebració d'ara ha fet 42 anys, la va presidir el que era bisbe de Barcelona Mons. Gregorio Modrego Casaus

CONDOL:

El donem als familiars de Na Maria Segura Medina que morí el passat dia 12. Que gaudeixi de la pau i el goig de la vida per sempre que Jesucrist ens ha promès.

=====